

חיה ומאירה

נ. דרגונסקי

לזקנים מזוקנים.
רציתי כבר לאכול, ואמא עוד לא
חזרה, וחשבתי שאילו ידעתי
שאמא רוצה לאכול ומחכה לי
בקצה העולם, הייתי מיד רץ
אליה, ולא מאחר, ולא נתן לה

יום אחד ישבתי בחוץ, ליד רבוע
החול וחיכיתי לאמא. היא
השתהתה כנראה בעבודה, או
בחנות, או אולי עמדה זמן רב
בתחנת האוטובוס. אינני יודע.
רק כל הורי הילדים של החצר
שלנו כבר חזרו, וכל הילדים הלכו
אתם, ובוודאי שתו תה עם כעכים
וגבינה, ואמא שלי עדיין לא
חזרה.
בחלונות הופיעו כבר אורות,
ורדיו ניגן מוסיקה, ובשמיים
הופיעו עננים כהים, דומים

לשבת כאן, ליד החול ולהתעצב.
ואז יצא לחצר חברי מישקה. הוא

אמר:

"שלום!"

ואני אמרתי:

"שלום!"

מישקה התיישב לידי ולקח ליד
את המשאית.

"אוהו!" אמר "מאין לך? והיא

בעצמה מעמיסה חול? ואיפה

שופכת? כאן? והידית? לשם מה

היא? אפשר לסובב? כן? אוהו!

תן לי הביתה?"

אמרתי:

"לא. לא אתן לך הביתה. זו

מתנה שאבא נתן לי לפני שנסע!"
מישקה כעס וזז ממני. בחוץ כבר
החשיך.

"אתה משווה ברבדוס עם
משאית.."
ומישיקה:
"אם תרצה אתן לך גלגל
שחייה?"
אני אומר:
"זה שלך קרוע."
ומישיקה:
"אז תדביק אותו!"
התרגזתי ממש:
"ואיפה אשחה? באמבטיה? בימי
שלישי?"
ומישיקה שוב כעס. ואחר כך

הסתכלתי לשער כדי לא לפספס
את אמא כשתבוא. אבל היא לא
באה. כנראה פגשה את רוזה,
והן עכשיו עומדות ומשוחחות
ובכלל לא חושבות עלי. נשכבתי
על החול.
אז מישיקה אומר:
"לא תיתן משאית?"
"עזוב אותי, מישיקה!"
ואז הוא אומר:
"אני יכו לתת לך אחד גואטמלה
ושני ברבדוסים!"
ואני אומר:

לא ראיתי דבר, ואחר כך ראיתי
אור קטנטן, ירקרק, כאילו
רחוק-רחוק ממני דולק כוכב קטן,
ובאותו הזמן אני מחזיק אותו
בידיים.
"מה זה, מישקה" אמרתי בלחש
"איזה דבר זה?"
"זו גחלילית" אמר מישקה "נכון
שיפה? היא חיה. אל תחשוב."
"מישקה" אמרתי "קח את
המשאית שלי. רוצה?"
קח אותה לתמיד! ולי תן את
הכוכב הקטן, אקח אותו הביתה...

אומר:
"אז שיהיה! תכיר את נדיבות
לבי! הא!"
והוא הוציא קופסת גפרורים.
לקחתי אותה ביד.

"פתח אותה" אמר מישקה "אז
תראה!"
פתחתי את הקופסה ובהתחלה

מישקה חטף את המשאית ורץ
הביתה. ואני נשארתי עם
הגחלילית שלי, הסתכלתי עליה,
הסתכלתי ולא יכולתי לנתק
עיניים, היא כזו ירוקה, כאילו
באגדה, ולמרות שהיא קרובה,
על כף היד, ומאירה ממש
מרחוק... וקשה היה לי לנשום
ושמעתי איך לבי דופק וקצת
דגדג לי באף, כאילו רציתי
לבכות.
וכך ישבתי הרבה זמן. הרבה
מאוד זמן. ואף אחד לא היה

סביב.
ושכחתי על הכל שבעולם הרחב.
ואז באה אמא ואני שמחתי
מאוד, והלכנו הביתה. וכששתינו
תה ואכלנו כעכים עם גבינה,
אמא שאלה:
"נו ואיך המשאית שלך?"
ואני אמרתי"
"אמא, החלפתי אותה."
ואמא אמרה:
"זה מעניין! ועל מה?"
ואני עניתי:
"על גחלילית! הנה היא, חיה

אמא הסתכלה עלי ושאלה:
"ובמה, במה בדיוק היא עדיפה?"
ואני אמרתי:
"איך לא תביני? הרי היא חיה!
ומאירה!"

בקופסת. תכבי אור!"
ואמא כבתה אור, בחדר נעשה
חושך ושנינו הסתכלנו על
הכוכבית ירוקה בהירה.
אחר כך אמא הדליקה אור.
"כן" אמרה "זה ממש קסום! ובכל
זאת, איך החלטת למסור דבר
כזה יקר כמו משאית, תמורת
החרק הזה?"
"חיכיתי לך כל כך הרבה זמן"
אמרתי "והיה לי כל כך עצוב,
והגחלילית הזו נראתה לי עדיפה
יותר מכל משאית שבעולם."